

der en høj Grad af Uligelighed og Uensartethed i den ny Skat; hvorfor saa ikke gaa videre, gaa over til en ren Grundværdiskat? De gamle Hartkornsskatter ere en saadan Skat, og naar man vil afløse dem, fordi de paa mange Maader ere forældede, hvorfor saa ikke gennemføre en ny, mere moderne indrettet og tilpasset Grundværdiskat, en Grundskyld i Stedet for Ejendomsskylden? Derved vilde man opnaa mere Ligelighed og Ensartethed i Beskatningen end ved det, man nu gør, og særlig vilde det være et udmærket Grundlag for en moderne, højst retfærdig og højst betimelig Skat, nemlig en Værdistigningsskat, som der gentagende Gange er taget Ordet for fra det Partis Side, som jeg har den Ære at tilhøre, som der er stillet Ændringsforslag om, og som vort Partis Repræsentant i den parlamentariske Skattekommission (P. Knudsen) gjorde sig til Talsmand for. Her er et Punkt, hvor jeg synes, at et Udvalgsarbejde i høj Grad vilde tiltrænges, netop efter de Udtalelser, vi have hørt fra Finansministeren og den ærede Ordfører for Flertallet, der begge hævdede, at man egentlig er bleven staaende paa Halvvejen. Men hvorfor ikke gøre Skridtet helt ud, naar vi skulle have denne Omkalfatring af de direkte Skatter, denne almindelige Skatterevolution, som her er Tale om?

Formueskatten er endvidere forandret og ikke til sin Fordel. Man vil ganske vist sige, at pro millen er forhøjet, og at det er noget, vi fra socialdemokratisk Side sætte Pris paa, men ogsaa der er jeg ganske enig med den ærede Finansminister, at ved den Forandring til det daarligere, som der er vedtagen, idet man nemlig har udeladt den tvungne Selvangivelse, vil Formueskatten, som den nu foreligger med en pro mille af 0,6, temmelig sikkert indbringe langt mindre end Formueskatten, som den i Fjor forelaa fra Folketinget med en pro mille af 0,5. Den tvungne Selvangivelse er nemlig noget saa vigtigt og væsentligt ved Formueskatten, at tager man den bort, tvivler jeg i høj Grad om, at det er muligt at finde og ramme Formuen, som den fortjener. Det er et stort Tilbageskridt fra Landstingets Side, og et Tilbageskridt, som neppe vil virke gunstigt paa den Balance, man har tilstræbt. Jeg tvivler i høj Grad om, at Formueskatten, som den nu foreligger, vil indbringe $\frac{1}{2}$ Million mere, end man beregnede i Fjor. Efter at man har taget den tvungne Selvangivelse bort, vil den indbringe langt mindre. Den højtærede Finansminister har fuldkommen Ret i,

hvad han udtalte her og saa udførlig har udviklet i det andet Ting, at medens Reedtz-Thott i sin Tid forelagde Forslag om virkelig tvungen Selvangivelse baade for Indkomst- og for Formueskatten, er man efterhaanden lidt efter lidt gledet bort derfra, saa at det, der er blevet tilbage for Indkomstskattens Vedkommende, næsten ikke kan kaldes tvungen Selvangivelse. Man udsætter sig, naar man lader være, ikke for Bøder eller Straffe, højst for at faa en Skat, der er 15—25 pCt. højere end ellers. Men det er en Risiko, som det vil kunne betale sig at løbe for mangfoldige forretningsdrivende, Fabrikanter og Spekulanter. Netop for Spekulanter, som det ene Aar kunne tjene overordentlig meget, vil det betale sig at løbe denne Risiko, men i de Aar, hvor de tjene jævnt, ville de bruge Selvangivelse.

Under Skattelovens Vandringer frem og tilbage mellem Tingene i snart 7 Aar er der sket et væsentligt Tilbageskridt fra den Gang, Reedtz-Thott forelagde dem, idet den tvungne Selvangivelse for Indkomstskattens Vedkommende er bleven tarveligere og tarveligere og for Formueskattens Vedkommende helt er forsvunden.

Af andre Ændringer nævner jeg Nedsættelsen af Statstilskuddet til Kommunerne, som jeg ikke tror netop er det Punkt, man just skulde tage fat paa, naar man vil skabe Balance; man kunde dog skabe ny Indtægter for Staten paa anden Maade end netop ved at røre ved dette Punkt. Det var nemlig det, der oprindeligt var Formaålet for Skattelovene, saaledes som Reedtz-Thott, Lüttichau og Hørring i sin Tid fremsatte dem, og hvad der ogsaa blev fremhævet af den højtærede daværende Ordfører for Flertallet her i Salen, nemlig den nuværende Kultusminister. Deres Formaal var netop at hjælpe Kommunerne. Dette er nu næsten svundet bort, det bliver til grumme lidt, efter at man har nedsat Statstilskuddet fra $2\frac{1}{2}$ Million, saaledes som det blev vedtaget i Fjor, til $1\frac{1}{2}$ Million.

Dernæst er der paa den mellemkommunale Beskatningslov foregaaet en Forandring af en højst uhyggelig Karakter i det andet Ting. Det underer mig, at den højtærede Ordfører saa forholdsvis let, om end med en vis Beklagelse — ligesom der ogsaa lød en Beklagelse fra den højtærede Ministers Side —, kunde glide hen derover. Thi det er jo en Indskrænkning af det kommunale Selvstyre, som særlig rammer Købstæderne og Landsognene. Man ind-